

Arrest

nr. 66 650 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt onder meer als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S. W., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U bent minderjarig. U werd in 1375 (1996) geboren in de stad Kaboel en woonde daar uw ganse leven. Uw vader stierf toen u nog een kind was. U heeft een tweelingbroer A. die thuis bij u en uw moeder woont. Jullie wonen in de stad Kaboel in hetzelfde huis als uw oom M., zijn vrouw en hun drie zonen. U ging nooit naar school maar u volgde wel koranlessen in de moskee. U werkte in een kleermakerszaak waar ook uw neef S. R. (CG 10/15957 en OV (...)), één van de zonen van uw oom M., tewerkgesteld was. U vluchtte weg uit Afghanistan omdat uw oom M. en uw broer A. door onbekenden ontvoerd werden. Uw oom M. was als 'maulawi' (islamgeleerde) tewerkgesteld in de moskee van het dorp Desqol in het district Paghman van de provincie Kaboel. Eenmaal per week keerde hij terug naar jullie huis in Kaboel

en de volgende ochtend vertrok hij alweer naar Paghman. Uw oom zei altijd zijn mening en klaagde onrecht zoals zelfmoordaanvallen en ontvoeringen aan. Het feit dat hij altijd de waarheid zei viel bij sommigen niet in goede aarde. Na zijn ontvoering uit de moskee in Paghman kwam u te weten dat uw oom eerder al bedreigingen gekregen had. Een paar dagen na de ontvoering van uw oom werd jullie huis in Kaboel door onbekenden doorzocht. U en uw neef S. R. (CG 10/15957) waren op dat moment aan het werk. Toen jullie thuiskwamen bleek dat de onbekenden uw broer A. meegenomen hadden. U en uw neef besloten dan Afghanistan te verlaten. Op 7 juli 2010 vroegen jullie beiden asiel in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat diegenen die achter de ontvoering van uw oom en uw broer zaten ook achter u zullen komen.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming toegekend wordt, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin aan uw neef S. R. (CG 10/15957) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw neef en bijgevolg wordt aan u op identiek dezelfde wijze de beschermingsstatus geweigerd. Het CGVS verwijst hierbij naar de beslissing van uw neef die u hieronder kan lezen.

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn neef, (R.S.), zoals dat ook in de bestreden beslissing wordt gesteld en door verzoeker niet wordt betwist. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 66 651 van 15 september 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (R.S.) verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending van de materiële motiveringsverplichting aan in het licht van de vluchtelingenstatus en, ondergeschikt, de subsidiaire beschermingsstatus, en stelt dat de bestreden beslissing niet wordt gedragen door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielaanspraken vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich voldoende bewijs te vormen voor een eventuele nood aan internationale Bescherming.

U vreest hetzelfde lot te ondergaan als uw vader doch deze mening wordt niet gedeeld door het CGVS. Uw vader was immers een publieke figuur, een 'maulawi' die predikte in de moskee en bij religieuze gelegenheden. Bovendien gaf hij volgens uw verklaringen zijn ongezuete mening aan personen die niet akkoord gingen met zijn zienswijze en die hem hierdoor mogelijkerwijze konden viseren (CGVS vragen 60, 61, 62, 90, 9394, 95, 96). U, echter, bent ongeschoold en werkt al jaren als kleermaker in Kaboel. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u op een gelijkaardige manier de aandacht trok zoals

uw vader. U bracht geen enkele aanwijzing naar voor waaruit kan geconcludeerd worden dat u eveneens bepaalde personen voor het hoofd zou gestoten hebben. Bovendien werd uw vader volgens uw verklaringen ontvoerd uit de moskee in het district Paghman. Dit wijst erop dat hij allicht lokale mensen uit Paghman op de teen heeft getrapt. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat zijn ontvoerders - waarvan u geen enkel idee heeft wie ze zijn - u, die zelfs nooit in Paghman geweest is, en die hun bijgevolg nooit op stang kunnen jagen heeft, zouden viseren. Dat u meent dat 'ze' altijd de kinderen van hun vijanden willen doden om problemen in de toekomst te vermijden is in uw geval pure veronderstelling. U heeft immers totaal geen idee over wie zijn ontvoerders zijn, noch kan u met zekerheid de reden van zijn ontvoering zeggen. U kunt enkel veronderstellen dat het hen te doen is om zijn meningen die niet op prijs gesteld werden, indien u hierover gelijk heeft is het vrij duidelijk dat ze enkel uw vader viseren en niet u. En gezien u bovendien in het geheel geen idee heeft over de identiteit van zijn ontvoerders hoeven die op hun beurt ook niet te vrezen dat u wraak op hen zou willen nemen (zoals u suggereert CGVS vragen 181, 162, 163), het zou immers toch onmogelijk zijn hen te vinden.

Verder dient opgemerkt te worden dat wat de huiszoeking in Kaboel betreft waarbij uw neef A. (...) ontvoerd werd - en waardoor er een eventuele link tussen de ontvoering van uw vader en uw persoonlijke vrees zou kunnen vastgesteld worden - er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat uw neef A. (...) ontvoerd zou zijn.

in dit verband valt het immers op dat u bij uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in de vragenlijst van het CGVS, geen enkel gewag maakte van de ontvoering van uw neef A. (...). U verklaarde bij uw registratie echter wél dat jullie huis doorzocht werd. Gezien het gegeven van 'de ontvoering van een familielid' toch zwaarwichtiger is dan het gegeven van 'een huis dat doorzocht werd' is het feit dat u de ontvoering van uw neef toen niet vermeldde toch wel opmerkelijk te noemen. Als u hiermee geconfronteerd wordt tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u dat u bij uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken wél vermeld heeft dat uw neef A. (...) ontvoerd werd tijdens die huiszoeking. Er is nochtans geen enkel spoor van te bekennen in uw registratie. Nochtans werd het verslag van uw verklaringen u toen nagelezen en bevestigde u dat ze juist waren. Het lijkt er eerder op dat u uw verklaringen op het CGVS aanpast aan de verklaringen die uw neef S. W. (...) bij zijn registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn gehoor op het CGVS aflegde (CGVS vragen 138, 139, 140, 141). Behalve het feit dat u de ontvoering van uw neef A. (...) niet vermeldde tijdens uw registratie bij de dienst Vreemdelingenzaken zijn er echter nog andere elementen in uw relaas die erop wijzen dat de ontvoering van uw neef nooit plaatsvond. Zo verklaarde u dat uw tante en haar zonen na de huiszoeking bij uw schoonbroer kwamen (CGVS vraag 90) terwijl dit onmogelijk zou zijn gezien uw tante slechts twee zonen heeft die bij jullie woonden en haar ene zoon op dat moment al ontvoerd was. Ze kon met andere woorden slechts met één zoon toekomen bij uw schoonbroer, niet met meerdere. Op dezelfde manier verspreekt u zich als u zegt dat uw tante zou willen dat u, uw broers en haar zonen naar het buitenland vertrekken (CGVS vraag 90). Op het moment van deze uitspraak was haar ene zoon immers al ontvoerd zodat de uitspraak van uw tante weinig steek hield. Als u tijdens het gehoor op het CGVS gewezen wordt op het feit dat u zich tweemaal versproken heeft verklaart u deze versprekingen door te stellen dat uw tante u, uw broers en haar ene zoon bedoelde in plaats van haar twee zonen en door te stellen dat u hier anders toch niet zou zitten (CGVS vragen 142, 143, 144). Dit kan moeilijk als een aannemelijke verklaring aanvaard worden door het CGVS. Overigens wijzen de verklaringen die u aflegt over de rol van uw schoonbroer eveneens in de richting van het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen aangaande de ontvoering van uw neef A. (...). Toen uw tante na de huiszoeking uw schoonbroer zou gezegd hebben ervoor te zorgen dat jullie Afghanistan moesten verlaten minimaliseerde uw schoonbroer de impact van die huiszoeking door te stellen dat het 'maar een huiszoeking was' en ze geen schrik moest hebben omdat 'ze' misschien nooit meer terug zouden komen (CGVS vraag 90). Indien die ontvoering van uw neef A. (...) daadwerkelijk zou plaatsgevonden hebben zou de reactie van uw schoonbroer allicht niet zo lauw geweest zijn. Vermoedelijk zou hij in dat geval een totaal andere kijk op het gebeuren gehad hebben. Stellen dat uw tante geen schrik moest hebben en stellen dat het maar een huiszoeking was lijkt niet de gepaste reactie tegenover een vrouw wiens zoon net ontvoerd zou zijn. Dat u verklaarde dat uw schoonbroer zo reageerde komt weinig plausibel over gezien de context en lijkt er eerder op te wijzen dat het zich allemaal niet afspeelde zoals u voorwendt De vaststelling dat u de ontvoering van uw neef niet vermeldde bij DVZ, de vaststelling dat u zich - zoals hierboven al uitgelegd - tweemaal versproken heeft en de vaststelling dat u weinig plausible verklaringen aflegde aangaande de reactie van uw schoonbroer na de zogezegde ontvoering van uw neef laten met toe geloof te hechten aan de ontvoering van uw neef tijdens de huiszoeking.

Gezien aan de ontvoering van uw neef A. (...) geen geloof kan gehecht worden blijft in dit verband enkel het gegeven over van de huiszoeking door onbekenden in jullie huis in Kaboel. Gezien die huiszoeking intussen af ruim een jaar geleden plaatsvond en er volgens wat u onlangs

nog vernam van uw familie in Kaboel - ze wonen nog steeds in hetzelfde huis (CGVS vraag 57) - niemand meer langs geweest is noch jullie huis overhoop gehaald heeft kan men aannemen dat - zo deze huiszoeking al plaatsvond - het een éénmalig feit betrof net zoals uw schoonbroer ook al veronderstelde (CGVS vragen 90, 147). Geenszins kan hieruit besloten worden dat u, in navolging van uw vader, geïnteresseerd wordt door dezelfde onbekenden. Volgens uw verklaringen zouden die onbekenden documenten van uw vader gezocht hebben. Het is maar de vraag of uw beweringen in dit verband kloppen gezien u ook gelogen heeft over de ontvoering van uw neef tijdens die huiszoeking. Zo het echter wél waar zou zijn dat ze naar documenten van uw vader gezocht hebben is het duidelijk dat ze enkel geïnteresseerd waren in de figuur van uw vader en niet in u.

Tot slot dient vermeld te worden dat het opmerkelijk is dat jullie geen enkele poging ondernomen hebben om beide ontvoeringen aan de politie te melden omdat jullie dan steekpenningen zouden moeten betalen (CGVS vragen 125, 126, 145). Gezien de ernst van de zaak (ontvoering vader en neef) zou men toch kunnen verwachten dat u en uw familie daar wat geld voor over zou hebben, temeer daar uw familie dan toch over voldoende geld kon beschikken gezien er 20.000 Amerikaanse Dollar neergeteld werd om jullie naar Europa te laten reizen.

Het CGVS concludeert dat er geen enkele aanwijzing is dat de ontvoerders van uw vader het op u of op de rest van uw familie gemunt hebben. De huiszoeking bleek verder een éénmalig feit te zijn en er is geen enkele reden om aan te nemen dat het nog eens zou gebeuren.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geïnteresseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geïnteresseerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om hef slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wenst het CGVS op te merken dat ook in hoofde van uw neef W. (...) een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus,

U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3. Wat betreft de vluchtelingenstatus

2.3.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van verzoekers enig middel verzoekt hij de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker herhaalt in essentie zijn asielrelaas – zo geeft hij aan zijn eerdere verklaringen te hernemen - en bevestigt hij wel degelijk te vrezen hetzelfde lot als zijn vader te ondergaan, met name te worden ontvoerd, omdat het in zijn land van herkomst en cultuur gebruikelijk is dat de vijanden van de ouders zich ook richten op de kinderen. Tevens erkent verzoeker dat hij niet weet wie zijn vader heeft ontvoerd, doch stelt dat dit niet wegneemt dat de ontvoerders hem wel kennen en hem eveneens zullen treffen. Daarnaast houdt verzoeker voor dat de ontvoering van zijn neef A. (...) wel degelijk heeft plaatsgevonden en geeft hij aan in de mate van het mogelijke bewijsmateriaal te verzamelen betreffende de ontvoering van zijn neef A. (...).

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. In casu dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing werd ingegeven door (i) het gegeven dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen en (ii) het gegeven dat verzoekers verklaringen onvoldoende overtuigend zijn om op zich voldoende bewijs te vormen voor een eventuele nood aan internationale bescherming. Zo wordt gesteld dat er geen enkele aanwijzing is dat de ontvoerders van verzoekers vader het ook op verzoeker zelf of op zijn familie hebben gemunt, dat de huiszoeking een éénmalig feit blijkt te zijn en er geen enkele reden is om aan te nemen dat dit nogmaals zou gebeuren, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van verzoekers neef en dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om beide ontvoeringen aan de politie te melden. De vaststellingen van verwerende partij raken de kern van het asielrelaas, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het komt derhalve aan verzoeker toe om deze in een ander daglicht te stellen.

2.3.4. Verzoeker poogt zijn vrees te verantwoorden door te stellen dat het in zijn land van herkomst en cultuur gebruikelijk is dat de vijanden van de ouders zich ook richten op de kinderen doch gaat er volledig aan voorbij dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij de mening is toegedaan dat er geen aanwijzingen zijn dat de ontvoerders van zijn vader het ook op hem of de rest van zijn familie zouden hebben gemunt. Verzoekers loutere bewering is niet van aard om deze motieven in een ander daglicht te stellen, temeer nu enig concreet bewijs tot op heden uitblijft. De vrees van verzoekende partij moet niet alleen subjectief bij haar aanwezig zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging (RvS 22 april 2003, nr. 118.506), hetgeen in casu niet het geval is.

2.3.5.1. Betreffende de in de bestreden beslissing besproken ongeloofwaardigheid van de ontvoering van verzoekers neef A. en zijn versprekingen hieromtrent, houdt verzoeker voor dat hij naar aanleiding van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en in zijn vragenlijst wel degelijk gewag heeft gemaakt van de ontvoering van zijn neef A. (...), doch de naam van zijn neef niet heeft vermeld. Voorts verklaart verzoeker zich niet correct te hebben uitgedrukt: hij bedoelde één zoon van zijn tante en niet haar beide zonen en werpt op tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct te zijn begrepen.

2.3.5.2. Er wordt, samen met de verwerende partij, vastgesteld dat in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wel sprake is van de ontvoering van verzoekers vader, doch niet van eender welke andere persoon, terwijl verzoeker toch, bij wege van voorafgaand advies, op het hart werd gedrukt dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten zou weergeven (vragenlijst, administratief dossier, stuk 8 – de handgeschreven opmerkingen en vragen die op deze vragenlijst werden aangebracht zijn, en in tegenstelling tot hetgeen werd getypt, geen weergave van de verklaringen van verzoeker, doch strekken er duidelijk toe de anomalieën in de verklaringen tussen verzoeker en zijn neef, die zich steunt op hetzelfde relaas weer te geven, met het oog op de voorbereiding van het gehoor bij de verwerende partij). Bovendien blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk stelde niets aan zijn verklaringen te willen toevoegen en dat hij, nadat de ingevulde vragenlijst hem werd voorgelezen in het Dari, ondertekende ter bevestiging van de inhoud ervan. In die omstandigheden kan verzoeker bezwaarlijk staande houden dat hij wel degelijk melding maakte van de ontvoering van zijn neef doch zonder diens naam te vermelden.

2.3.6. De vaststelling dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegde met betrekking tot een feit zo belangrijk als een ontvoering, samengenomen met zijn beweringen omtrent de zo(o)n(en) van zijn tante, waarvoor thans geen aannemelijke verklaring voorligt –dat het zou gaan om een gewone verspreking is, gelet op hetgeen reeds eerder werd gesteld over de vragenlijst én gelet op de niet-betwiste vaststellingen met betrekking tot de reactie van verzoekers schoonbroer geen verschooning- noopt de Raad ertoe te concluderen dat het asielaanvraag volstrekt ongeloofwaardig is. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de eerste maal dat hij daartoe in de gelegenheid wordt gesteld, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift overigens nog aankondigt dat hij “in de mate van het mogelijke bewijsmateriaal (zal) verzamelen voor wat betreft de ontvoering van zijn neef A.” kan alleen maar worden vastgesteld dat dienaangaande geen gegevens werden voorgelegd.

2.3.7. De incoherenties, tegenstrijdigheden en versprekingen waarvan sprake kunnen eenvoudigweg worden vastgesteld in de stukken van het administratief dossier, meer bepaald in de vragenlijst, op grond van verzoekers verklaringen ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker probeert deze in zijn verzoekschrift te vergoelijken en te verklaren. Hij komt evenwel niet verder dan blote post factum beweringen die geen steun vinden in de verklaringen die hij ter gelegenheid van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en daaropvolgend bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde, zodat verzoekers argument dat hij zich niet correct heeft uitgedrukt en verkeerd werd begrepen, niet volstaat om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.3.8. Verzoeker bevestigt ten slotte dat geen klacht werd neergelegd bij de politie in verband met de twee vermeende ontvoeringen, enerzijds uit vrees voor represailles, en anderzijds omdat de politie machteloos zou staan, gelet op de algemene onveilige situatie. Evenwel blijkt uit het administratief dossier, en werd ook geregistreerd in de bestreden beslissing dat verzoeker bovenal verklaarde niet naar de politie te zijn gestapt omwille van het feit dat steekpenningen zouden moeten worden betaald. Verzoekers verklaring in het verzoekschrift strookt dus niet volledig met hetgeen hij tijdens het gehoor bij de verwerende partij te kennen had gegeven, hetgeen de geloofwaardigheid van het asielaanvraag met betrekking tot het inroepen van bescherming in het land van herkomst, verder op de helling zet.

2.3.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat dit eerste middelonderdeel van het enig middel niet gegrond is en verzoeker –mede gelet op het feit dat hij een aantal motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, zodat ze onverminderd overeind blijven, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin koestert.

2.4. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van verzoekers enig middel verzoekt hij er in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4.1. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en onderstreept dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat Kaboel lijdt onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices", meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen Afghaanse en internationale troepen in de stad en op belangrijke invalswegen. Met de stelling dat "de impact op het leven de gewone burger eerder beperkt is", geeft de verwerende partij zelf toe dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van de gewone burger en dat er met andere woorden een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Verzoeker stelt dat het voor een toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volstaat dat een bepaald risico voor het leven van de gewone burger aanwezig is om te besluiten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.2. De Raad leest in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat uit een analyse van de situatie in de hoofdstad Kabul, en op grond van het rapport van UNHCR van 17 december 2010, blijkt dat er op dit ogenblik voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is weliswaar van mening dat door te stellen dat de impact van het geweld op het leven van de gewone burger eerder beperkt is, de verwerende partij toegeeft dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van de gewone burger, doch slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15: 'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Kabul' van 17 augustus 2010, updated op 20 januari 2011), te weerleggen. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze informatie van de commissaris-generaal ondergraaft, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in Kabul leest de Raad immers dat er 'asymmetrische aanvallen' voorkomen, doch geen 'open combat' wordt gevoerd, dat ANSO (Afghan NGO Safety Office) vanaf 2010 vaststelde dat er een afname was van het geweld in de stad, en dit in contrast met een toename in de rest van het land en dat de veiligheidstoestand rustig werd genoemd, dat de stad wel lijdt onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen, maar dat deze zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten –en niet de gewone Afghaanse burgers– worden gevisereerd en dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd is zodat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

Verzoeker weerlegt de actuele veiligheidsanalyse van de stad Kaboel van verwerende partij niet en toont met zijn bewering dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van de gewone burger, niet aan dat er, in weerwil van het in de bestreden beslissing gestelde, op dit moment in Kabul voor burgers een reëel risico bestaat om geconfronteerd te worden met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat verzoeker niet

in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS